

OPUŠTĚNÁ STANICE. SKRYTÁ MINULOST. SMRTELNÉ NEBEZPEČÍ.

STANICE HOROR DUCHŮ

S. A. BARNES

přeložila Jitka Čupová

STANICE DUCHŮ

Copyright © 2024 by S.A. Barnes.
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jitka Čupová, 2026
Cover © Katie Klimowicz, 2026
Cover illustration © Timo Noack, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-4349-0 (pdf)

S. A. BARNES

**STANICE
DUCHŮ**

přeložila Jitka Čupová

FÖBOS

Věnováno Allison Klemsteinové, Nathanu Klemsteinovi, Grace Barnesové, Joshi Barnesovi a Benjaminu Oldenburgovi. Je radost být součástí vašeho života. Jsem na vás všechny moc pyšná!

*S láskou
teta Stacey*

P. S. Někteří z vás si na přečtení této knížky musí počkat, až budou starší. O dost starší. A až to pak budete číst a budou vás pronásledovat noční můry, nebudte rodiče. Zkazilo by jim to Vánoce.

1

NOVA - SPOLEČNOST PRO HIBERNAČNÍ SYSTÉMY - PERSONÁLNÍ ODDĚLENÍ

NOVÉ CHICAGO

ZEMĚ 2199

Demonstranti venku na ulici jsou čím dál hlučnější. Jejich skandování je sice pořád ještě vzdálené, ale zřetelnější než před chvílí. Nebo je to možná jen hlas Oféliina špatného svědomí.

Jejich nejoblíbenějším heslem se zdá být „Montrose – monstrum!“, které má díky podobnému začátku obou slov jistou údernost. Je tu ale i spousta lidí, kteří vykřikují oblíbený rým „Kdo je Bray – není dobře!“. Věčná klasika, i když obvykle nebývá mířena na ni osobně.

Ačkoli ona si to právě teď zaslouží.

Ofélie sebou trhne.

„Nehýbejte se, prosím,“ řekne zdvořile mladý technik. Rukou chráněnou rukavicí jí poupraví polohu zápěstí a zasune její ruku do stále ještě nezhojeného portu na hřbetu její ruky.

„Omlouvám se.“ Ofélie se pokusí o úsměv a volnou rukou si přitáhne těsněji k tělu okraj jednorázových šatů z jemného umělého materiálu. Na pojezdovém vyšetřovacím lůžku je pod nimi jinak nahá a z proudu studeného vzduchu, který jí fouká na odhalený krk, jí začínají drkotat zuby.

To je ale ještě úplná pohoda. Pořádná zima ji teprve čeká.

„Tak, to bychom měli,“ prohlásí okamžik nato technik, pustí jí ruku a s mlaskavým zvukem si stáhne rukavice. „Dáme tomu pár minut, než to zabere. Hned jsem zpátky.“

Digitální vizitka na jeho laboratorním plášti zobrazuje nápis RAYON. ŘÍKEJTE MI RAY! doprovázený smajlíkem. Na ni se však Ray neusměje. Aniž by jí pohlédl do očí, odstrčí se na pojízdné stoličce a vstane, aby opustil stísněný prostor přípravné místnosti.

Zaplaví ji stud, pevně sevře víčka a v duchu si odříká sobeckou modlitbu: *Prosím, ať to vyjde! Potřebuju, aby to vyšlo.*

V tichu místnosti, přerušovaném jen skandováním demonstrantů venku a rachotem kovových koleček kdesi na chodbě, se ozve její QuickQ známým hlubokým pípnutím.

Napadne ji, že jí volá sestra, a úlevou z vyhlídky, že přijde na jiné myšlenky, otevře oči.

V pravém okýnku modře orámovaného displeje se však objeví tvář strýce, jako by ho přivolal pach jejího zoufalství.

Do pytle! Ofélie pocítí příval zklamání. Starý dobrý strýček Darwin se rozhodl, že mi důrazně promluví do duše.

Její nastavení jí naštěstí umožňuje ho vidět, zatímco on ji nevidí. Vlasy malebně protkané stříbrem se mu nad mimořádně hladkým čelem zvedají do dokonalé vlnky. Je ztělesněním pohledného a elegantního ředitele bohaté rodinné společnosti, který ochotně přistane se svým aeromobilem v uprchlickém táboře Grant Park, aby si zahrál samozřejmě zcela „improvizovanou“ hru na záchranáře se skupinkou miamských běženců.

Ovšem jen do chvíle, než otevře pusou.

„Vím, že mě slyšíš, ty mrcho,“ procedí skrz přátelský úsměv. „Doteď jsem se snažil se s tebou rozumně domluvit.“

Ne, nesnažil. Pokoušel se zatahat za nitky u jejího zaměstnavatele, což kupodivu nefungovalo. Nejspíš jen proto, že firma

její rodiny a její zaměstnavatel jsou zarytí konkurenti, mezi nimiž vládne silná nevraživost, a tudíž nemají chuť si navzájem projevovat laskavost. Zřejmě v tom bylo vydírání, špionáž, šíření zvěstí o perverzních choutkách vedoucích pracovníků a kdoví co dalšího, o čem ona nemá ani tušení.

„Aspoň jednou bys taky mohla myslet na rodinu. Vrať se domů do Connecticutu a drž se stranou, ať se všechno zase usadí. Ta Carruthersová už zase štourá po nějakým kompru a ty to jenom zhoršuješ.“ Posměšně si odfrkne. „Jacinda. Co je to vůbec za jméno?“

Náhodou je to jméno velmi uznávané novinářky a streamerky. Její kanál sice inklinuje k bulváru, ale samotné reportáže jsou kvalitní a seriózní. Pokud se ovšem nebojíte, že vám obrátí život vzhůru nohama.

Senzor monitorující Oféliin srdeční tep varovně zapíská.

Darwin nasaje vzduch skrz zaťaté zuby a zavrtí hlavou. „Věděl jsem, že s tebou budou problémy, hned jak jsem se o tobě poprvé dozvěděl. Měli jsme tě tam tehdy nechat.“

„Všechno v pořádku, doktorko Brayová?“ Ve dveřích se znovu objeví Ray, podívá se na ni a pak znepokojeně i na monitor životních funkcí visící na stěně. Je tak mladý, možná jen o nějakých pět šest let starší než její sedmnáctiletá sestra. Vlasy mu dělají přes čelo takovou tu vlnu, která vyžaduje česání proti směru růstu – nikomu přece přirozeně nerostou kolmo k hlavě.

Ofélie vykouzlí úsměv plný sebejistoty, kterou v tu chvíli ani v nejmenším necítí. „Samozřejmě.“

„Tak už to, do prdele, zvedni, Ofélie!“ řve jí do ucha z implantovaného sluchátka Darwinův hlas. „Jen to všechno zhoršuješ! Přitahuješ další nechtěnou pozornost.“

Srdce jí buší až v krku, ruce se jí podél těla třesou. Ale je to jen strach, který v ní zůstal z dětství. Nic víc. Stále má živé vzpomínky na strýce Darwina, jak se k ní sklání a řve na ni kvůli

nějakému skutečnému či domnělému přestupku. Pořád ještě cítí na tváři teplou spršku jeho slin s hořkou vůní nejnovějšího rostlinného doplňku stravy.

Ale to už bylo dávno. Teď už je dospělá a mimo jeho vliv. I kdyby měl k dispozici soukromou ochranu, neposlal by je sem, aby ji odvezli. Tak zoufalý zase není. Nebo tak hloupý. Tím si je docela jistá.

Přesto je lepší se od něj držet dál.

„Děje se něco?“ zeptá se Raye.

Zavrtí hlavou a vejde dovnitř. „Jen vás budu muset požádat o deaktivaci všech komunikačních implantátů,“ pokračuje a zavře za sebou dveře. „Jde o to, aby se zabránilo možnému rušení. Stejně byste je pak nemohla ovládat. Všechny vaše zprávy a kontakty se přenesou do vašeho nového náramkového komunikátoru.“

Ofélie se rychle napřímí. „Žádný problém.“ Slyší, jak Darwin dál cosi huláká, a místo toho se soustředí na šestimístný kód k deaktivaci implantátu. QuickQ si dosud nechala aktivní jen kvůli naději, že jí zavolá její mladší sestra – přesněji řečeno nevlastní sestra – Dulcie. Mrzí ji, že příští měsíc zmešká oslavu jejích osmnáctých narozeniny. Podle Dulcie se při ní měla „vykašlat se na ty šílený vaporizéry a zapařit si s ní jako zamlada“. Ale zdá se, že je na ni pořád ještě naštvaná, nebo, což je pravděpodobnější, ji zpacifikovala rodina. Jejich rodina totiž zpacifikuje každého.

Deaktivační kód se na displeji objeví přímo přes Darwinova ústa, nejprve rozmazaně a postupně se doostří. Ofélie dvakrát po sobě mrkne, aby příkaz potvrdila, a strýc zmizí. Škoda že to tak snadno nejde i v realitě. Je jí jasné, že Darwin by s ní nejspíš – rozhodně – nejradši udělal totéž.

„Takže... Můžete pocíťovat lehkou ospalost,“ řekne Ray. „A potom –“

Skrz zavřené dveře k nim dolehne zvuk blížících se rychlých kroků. Ofélie se chytne okrajů vyšetřovacího lůžka a prsty zaryje do polstrování.

Kroky se před místností zastaví, a když se rozlétnou dveře, dech jí uvízne v krku. Naštěstí to ale nejsou těžkooděnci s logem Pinnaclu, které napůl očekává. Místo toho vstoupí jen další technik v bílém plášti, který doprovází jí dobře známou postavu se širokými rameny, jaká mívali dávní hráči amerického fotbalu, a dohladka oholenou hnědou hlavou.

„Julie!“ Ofélie vydechne úlevou a se směsicí údivu a radosti se na něj usměje. „Co tady děláš? Včera jsem ti přece říkala, že to v pohodě zvládnu.“

„Snad jsi nečekala, že tomu nesmyslu uvěřím?“ odmítavě mávne rukou. Vypadá ale, jako by odešel ve spěchu – vlasy má rozčuchané, staromódní kravatu u krku povolenou a jeden límeček mu nad jasně žlutou vestou trčí vzhůru.

Dali si sbohem předchozího večera, tedy ani ne před šesti hodinami, a to při jejím rozlučkovém večírku za účasti tří lidí, respektive čtyř, pokud počítáme i Marlix, Juliovu a Jonathanovu dceru, která spala nahoře. Skončilo to až poté, co vypili příliš mnoho syntetické tequily (Julius a Jonathan) a příliš mnoho odporného předletového nápoje s příchutí hroznů (Ofélie).

Ona i Julius prošli s odstupem několika let výcvikovým programem společnosti Montrose zaměřeným na psychologickou a behaviorální diagnostiku zaměstnanců. Přáteli i kolegy však byli už ode dne, kdy se nastěhovala do ošuntělé kanceláře vedle té jeho.

Oceňovala, že se jí nikdy neptal na její rodinu ani nenaznačil, že by věděl, co jsou zač, i když to samozřejmě věděl. Věděli to všichni.

„Promiňte, pane, ale tohle je soukromé zařízení a –“ začne Ray.

„Tak zaprvé, ne ‚pane‘, ale ‚pane doktore‘,“ opraví ho Julius.

Ofélie potlačí chuť protočit panenky. Rád se tím titulem ohání, obvykle když chce udělat dojem. Nebo aby mu prošlo něco, co by mu projít nemělo.

„A zadruhé jsem její kontaktní osoba pro případ nouze a taky osoba určená pro emocionální podporu.“ Ukáže na Ofélii. „A teď jsem tu jako ta podpora.“

Ofélie zvedne obočí. To je... každopádně změna oproti včerejšímu večeru. V hrudi se jí rozlije teplo, jako by se tam zažehla malá jiskřička. Ačkoli s jejím rozhodnutím nesouhlasí, přesto přišel. To je známka opravdového přátelství a...

Julius si utáhne kravatu a uhladí límec a vestu. „Mohli bychom si prosím promluvit?“ zeptá se tónem, který naznačuje, že to rozhodně není míněno jako otázka. „O samotě.“

Technici si vymění nejistý pohled.

Jiskřička v hrudi pohasne a nahradí ji narůstající hrůza, jako když se těžký řetěz článek po článku vrší na hromadu.

Co se děje? dere se jí na jazyk, ale raději ta slova zadrží za zuby. Starý zvyk. Nikdy neprobírat věci před cizími lidmi. „To je v pořádku,“ řekne Rayovi.

Ray chvíli přejíždí pohledem z jednoho na druhého. „Tak jen minutu,“ ustoupí. „Přípravný proces by se neměl přerušovat.“

Ray spolu s druhým technikem, jenž přivedl Julia, opustí místnost a přivře za sebou dveře, ale malou škvíru tam nechá. Je to od něj svým způsobem milé, ať už se strachuje o ni, nebo o proces, za nějž je zodpovědný. Jelikož pracuje v oddělení hibernace, nejspíš už zažil leccos.

„Tak co se děje?“ zeptá se Ofélie Julia. „Stalo se něco? Není Marlix –“

„Když jsi včera odešla, nemohl jsem usnout.“ Julius se poškrábe na holé hlavě a nervózně začne přecházet po malé místnosti tam a zpátky.

„Syntetická tequila to spraví.“

„Ne.“ Na chvíli se zastaví, věnuje jí upřený pohled a pak znovu vykročí. „Myslím to vážně. Včera jsem nechtěl nic říkat. Jonathan tvrdí, že to mám nechat plavat, protože je to tvoje věc. Ale chci se ujistit, že to víš.“ Vyčerpaně vydechne a Ofélie ucítí slabou vůni zubní pasty a včerejšího alkoholu.

Znepokojeně ho sleduje. Julius není typ, který by se nechal jen tak vyvést z míry.

„Nemusíš to dělat,“ vyhrkne. Pak se nadechne a uklidní se. „Tahle... věc se časem přezene. Etická komise tě očistila. Nikdo ti nic nevyčítá.“

S těmi výčitkami to není tak docela pravda. Ona sama je rozhodně má. Měla si všimnout, že se k tomu schyluje. Každou noc si to celé přehrává v hlavě. Když se na to podívá s odstupem, všechno tomu nasvědčovalo.

„Žaloba jeho rodiny za neúmyslné zabití hovoří jinak,“ připomene mu s knedlíkem v krku.

„To je pitomost – žalují tě jen proto, kdo jsi.“

Možná jo, možná ne, výsledek je stejný – lesklá rakev před kostelem svatého Patrika.

„Na tom nesejde. Slyšel jsi Paulsen.“ Julius byl zrovna u ní v kanceláři, když se na displeji objevil sám generální ředitel Montrose Richter Paulsen a s vážnou tváří a nevalně skrývaným podrážděním žádal o virtuální mítink. Ofélie měla podezření, že kdyby na jejím místě byl kdokoli jiný, Paulsen by ho na hodinu vyhodil a etická komise ať si trhne nohou. A nejspíš to udělá i v jejím případě, jen o něco později, až to nebude tolik bít do očí. Těžko mu to může vyčítat. Nikdo nemá rád, když se mu před firmou či jeho domem ochomýtají demonstranti, novinářské drony či streamerky se zářivou hřívou a jiskrou v oku. Kdyby byl na jejím místě kdokoli jiný, veřejnost by to samozřejmě nezajímalo a celá tahle záležitost by, ač to zní

smutně, nestála za mediální pozornost. Zkrátka jen další sebevražda člověka, jenž padl za oběť ERS, tedy Eckhart-Reiserovu syndromu.

„Chtějí žhavé titulky, což jim moje jméno zajistí, ať už půjde o cokoli, tak ať je to aspoň něco pozitivního.“ Z toho, co jí Ray stříkl do žil, se jí svět začíná před očima příjemně rozostřovat. Cítí se lehce omámeně, ale v jednom má pořád jasno: tuhle práci potřebuje. Chce pomáhat lidem a něco dokázat. Už je zkrátka taková. Chce být něčím víc než jen slavným příjmením, víc než svou vlastní DNA.

To jediné jí pomáhá, aby – aspoň občas – v noci spala, místo aby se trápila pocitem viny.

Neustálá snaha na sobě pracovat, být lepší a zůstat nad věcí je někdy vyčerpávající. Jenže jinou cestu si nechce ani představit. Před osmi lety pro ni bylo dost těžké přimět firmy, aby v ní viděli odborníci na duševní zdraví – a i Montrose ji tenkrát zaměstnala především proto, aby nakrkla podnik její rodiny. Pokud by ji teď vyhodili, najít novou práci by bylo skoro bez šance. Mezi lidmi se čím dál víc rozmáhá ERS a ona to nemůže nechat jen tak být. Ne, udělá, co bude moct, aby to zarazila.

I kdyby to mělo znamenat, že přijme úkol, který se poněkud vymyká jejímu popisu práce – osmnáct měsíců v terénu jako součást průzkumného týmu.

Ofélie a její kolegové z oddělení psychodiagnostických služeb už několik let tlačí na to, aby se situace řešila. Začít s léčbou až poté, co se týmy vrátí na Zemi, je mnohem těžší než podchytit to v samotném počátku. *Se zlomenou rukou se taky nečeká, tak proč by se mělo s poškozeným mozkem postupovat jinak?*

Na tuto větu v jejich společném návrhu byla Ofélie obzvlášť hrdá – je to koneckonců její věta. Celá tahle věc zjevně potvrzuje rčení „dávaj si pozor, co si přeješ, protože se ti to splní“. Nebo možná to o pýše a pádu.

Když se její pozice ve firmě začala otřásat a sama doporučovala, aby do terénu vyslali psychologa, jak by to teď mohla odmítnout?

Julius nesouhlasně zabručí. „Jen tě využívají.“

Na okamžik vystrčí růžky její temperament, který se Ofélie snaží držet na uzdě. „Tohle všechno jsi mi už říkal, takže proč jsi tady? Upřímně řečeno právě teď od své ‚podpůrné osoby‘ zrovna moc podpory necítím.“

Julius jí hned neodpoví. Posadí se vedle ní na vyšetřovací lůžko a pohledem zabloudí ke dveřím, jako by se chtěl ujistit, že jsou stále přivřené. „Jen... nenapadlo tě, že to na tebe mohla firma narafořit?“ Aby se jí vyhnul pohledem, sklopí ho k podlaze.

Ofélie sraští obočí. „Jak to myslíš?“

Nakloní se blíž a rychle zašeptá: „Chci tím říct, že ze všeho viní právě vaše oddělení. Raketový nárůst počtu pacientů, nedostatečná léčba, nepřesvědčivé výsledky...“

„Tady nejsme na mítinku, Julie,“ podotkne Ofélie. Začíná se jí motat hlava.

Julius bez ohledu na její poznámku pokračuje: „A teď, když se stalo... to, co se stalo, ti najednou nabízejí tuhle ‚příležitost‘? Příležitost, která přichází bez nějaké podpůrné struktury, jen tě vyšlou a basta. Ten průzkumný tým, ať už truchlí, nebo ne, bude prskat, že se mezi ně montuješ. Těžko můžeš pomoci někomu, kdo o to nestojí...“

„Ještě jsem se s nima ani nepotkala –“ namítne Ofélie.

„Jsi jedna z nejchytřejších lidí, které znám, Feli. Tak se nad tím zamysli.“ Vezme její ruku do dlaně. Přes podivnou otupělost, která se jí šíří tělem, jeho dotyk skoro necítí. „Montrose nechce, aby se tvoje jméno propíralo v médiích, zvlášť poté, co jsi byla očištěna. Když tě pošlou pryč, bude to z jejich strany vypadat vstřícně a prozíravě, a pokud to nezvládneš,

nebude se psát o tom, že bezdůvodně vyhodili Ofélii Brayovou. Titulky budou hlásat, že Ofélie Brayová to zpackala.“

I když se jedná jen o hypotetický titulek, působí na ni jeho slova jako nečekaná rána. Že by měl pravdu? Zní to dost konspiračně a až příliš komplikovaně, ale to neznamená, že se mylí. Ve skutečnosti to vypadá jako stránka z příručky pro vedoucí pracovníky společnosti Montrose. Ti totiž nikdy za nic nemůžou.

Nejistota, kterou pocituje od chvíle, kdy se na tuhle misi přihlásila, se znovu rozhoří a sevře se jí žaludek.

Jenže... je to stejně jedno. Musí něco udělat, cokoli, aby napravila svou chybu a zachránila si kariéru, a tohle je ta nejlepší – jediná – možnost.

Nadechne se a s dlouhým výdechem si představuje, jak se její pochybnosti rozplývají v bílé mlze – jako teplý dech ve studeném ovzduší – a pak už z nich nezůstane vůbec nic. Bolest v žaludku mírně ustoupí.

„Vážím si toho, co mi říkáš, Julie.“ Vyslovuje to ztěžka, nezřetelně. „Že na mě tak myslíš. Ale budu v pohodě.“

Stiskne jí ruku. „Mám o tebe starost. A taky strach.“ Odmlčí se a ztiší hlas. „Mohli bychom prostě vypadnout. Sbalit Jonathana a Marlix, vzít si na pár týdnů dovolenou, co říkáš?“

Ofélie se zasměje. „Jasně. Máme přece spoustu času, tak proč si nedat pauzu?“ Zavrtí hlavou. „Mluvíš jako moje rodina,“ řekne škádlivě.

Pocítí nepatrný záchvěv napětí, prsty se jí téměř nezřetelně pohnou. Nejspíš by si toho ani nevšimla, kdyby jeho ruka nebyla ovinutá kolem té její.

Najednou má pocit, že padá, že se střemhlav řítí k něčemu tvrdému. „Počkej,“ řekne. „Počkej.“ Od léků, které jí kolují v žilách, má zpomalené myšlení a přestává cítit rty. „Ty jsi... Můj strýc ti...“ Sotva to dokáže vyslovit, není schopná otázku

vypustit úst, jak je ta představa směšná, ačkoli zároveň ji až mrazí, jak dokonale odpovídá stylu její rodiny.

Julius však zbytek slov ani slyšet nepotřebuje. „Já *sám* si myslím, že je to špatný nápad,“ dotčeně zvedne bradu. „Nepotřebuju, aby mi to někdo říkal. Tak zoufale se snažíš napravit, co se stalo, že ti to zatemňuje mysl.“

Čímž to ale nepopřel.

Ofélie vytrhne ruku z jeho dlaně s pocitem, jako by měla místo srdce hlubokou zející propast, v níž zuřivost svádí boj s pocitem zrady.

„To jsi postával dole na parkovišti a čekal na signál, nebo co?“ Hlas se jí při té otázce zlomí.

Julius se ušklíbne, což jí v kombinaci s jeho rychlým příchodem jako odpověď úplně stačí. „Poslyš, s rodinou je vždycky kříž,“ řekne. „Vím, o čem mluvím. A vím taky, že ty a tvůj strýc jste spolu vždycky nevyházeli.“

Měla dojem, že v tom zlehčujícím, nenuceném tónu slyší samotného strýce – znělo to, jako by se na Den díkůvzdání dohadovali, kdo dostane porci sójového krocana s implantovanou vidlicovou prsní kostí, kterou můžeš zlomit, aby sis něco přál. Její nálada se vznítí jako plamen na tenoučké zápalné šňůře, která vede k mnoho let hromaděnému palivu.

„Co ti za to dal?“ Každé slovo vyslovuje se zvláštním důrazem. „Strýček.“

„Měl pár dobrých připomínek, Feli,“ brání se Julius. „Myslím, že se ti opravdu snaží pomoci...“

„Co ti za to dal?“ procedí Ofélie skrz zaťaté zuby.

Julius se nadechne a tváře mu rozpačitě zrudnou. Nakonec odpoví. „Říkal, že by mohli zatahat za nějaké nitky. S další licencí na umělé těhotenství.“

Takže takhle je to, ozve se jí tiše v hlavě jako instinktivní reakce na nečekané překvapení. Dokud ten výměnný obchod

nepotvrdil, pořád tak nějak doufala, že jde o nedorozumění, o přehmat, kterého se dopustil z dobré vůle.

Julius si všimne změny jejího výrazu. „Víš, jak je to těžké, a my o to navíc žádáme kvůli druhému –“

„Ray!“ zavolá Ofélie.

„Ale, Feli, to přece nehraje roli. Souhlasil jsem s tím, protože mi na tobě záleží!“ hájí se Julius.

Ray se objeví prakticky okamžitě.

„Návštěva skončila. Prosím odvedte doktora Ogilvieho ven.“ Ofélie využívá každý gram brayovské panovačnosti, aby se jí hlas nezachvěl pohnutím. Léky, které zmírňují její obranné reakce, k tomu taky moc nepřispívají. „A změňte mi kontaktní osobu pro případ nouze.“

V Juliově tváři se mihne bolest, která v Ofélii vyvolá novou vlnu hněvu. Zradil ji, obětoval dlouholeté přátelství a ještě má tu drzost cítit se ublíženě?

Ray pouze přikývne, za což je mu vděčná. „Tudy prosím.“ Pokyne Juliovi ke dveřím.

Díkybohu se nezeptá, kdo by měl být jejím nouzovým kontaktem, protože v rodině nikdo nepřipadá v úvahu a důvěryhodných přátel má nebezpečně málo.

Julius rezignovaně zvedne ruce a obrátí se k odchodu. U dveří se však ještě zastaví. „Feli, jen kvůli tomu bych to neudělal. Přece mě znáš, víš, že tě mám rád. A myslel jsem to vážně – za tím pověřením se podle mého skrývá nějaká černota,“ řekne. „Prosím tě, nejezdi.“

Na okamžik ji znovu ovládne nejistota. Chce mu věřit, chce věřit, že to udělal hlavně pro její dobro. Možná ta mise vážně trochu smrdí. Možná je to celé jen léčka, úkol nastavený tak, aby ho nemohla zvládnout.

Nebo je v tom jen strýček, který, když mu o něco jde, dokáže být velice přesvědčivý.

Nad tím, co je pravděpodobnější, nemusí dlouho přemýšlet.

„Dohlídni si, ať Darwin splní, co ti slíbil,“ odpoví Ofélie.
„Zasloužil sis to.“

2

O TŘI MĚSÍCE POZDĚJI

Ofélii se před obličejem vznášejí bílé obláčky páry – vidí svůj vlastní dech, což znamená, že má otevřené oči a je alespoň trochu při vědomí.

Nad sebou spatří zamlžené kruhové okénko ve víku hibernační komory, jímž dovnitř proniká trocha matného světla. Ve slabé modravé záři se rýsují boční stěny komory. Je vzhůru. Víc vzhůru než předtím, ať už to bylo kdykoli.

Poslední, na co si vzpomíná, je... *Julius*.

Když si vybaví jeho útrpný výraz na prahu přípravné místnosti, pocítí do běla rozpálenou bolest, která však po chvíli zchladne do podoby dobře známého, trpkého zklamání.

Vždyť se to sakra dalo čekat. Pustit ho – kohokoli – za svoje účelově postavené hradby byla chyba. Rodina si vždycky najde způsob, jak takovou osobu využít. Jako by to nevěděla.

Teď už je to jedno. Julius ale není to poslední, na co si pamatuje. Soustředí se na to, co následovalo, a postupně se jí vzpomínky vracejí.

Vybavuje si Raye, jak ji drží za ruku, která málem není vidět pod všemi těmi čidly a hadičkami. Ray to nedělal ze soucitu, aby ji dotykem uklidnil, ale aby ji udržel na místě. Řekl jí, aby si lehla na záda do otevřené hibernační komory a zhluboka se nadechla.

Stěny komory ji tlačily do ramen, což v ní probouzelo pocit, jako by se snažila vmáchnout do rakve. Její tělo se instinktivně vzpouzelo proti racionální části mysli a odmítalo se vleže uvolnit.

Přesto Raye poslechla a zhluboka se nadechla – naposledy na několik měsíců. Z levé paže se jí k rameni a dál do těla šířil ledový chlad, tak palčivě mrazivý, až měla pocit, jako by se ji někdo pokoušel zaživa upálit.

„Spi sladce, leť hladce,“ rozloučil se s ní Ray tradičním pozdravem průzkumných týmů.

A pak... nic. Dokonce ani příjemně uvolňující pocit, jaký člověk zažívá, když při narkóze upadá do bezvědomí.

Ofélie se pokusí párkrát zamrkat, ale víčka reagují lenivě. Jedno mrknutí a hotovo. Pak zůstanou zavřená a ona se opět ocitá ve tmě.

Někde uvnitř komory se ozývá kapání – kap, kap, kap. Zvuk jí ťuká do mozku jako otravný prst, který jí klepe na čelo.

Z hrdla se jí vydere nepříjemný zvuk a vyděsí ji. Ústa má studená, jazyk jako kus rozmrzajícího masa – cizí, tlustý, překážející.

Klid navozený drogou, která jí stále ještě koluje žilami, začíná nahlodávat panika. Ačkoli cítí ruce i nohy, zároveň jako by vůbec neexistovaly. Když se pokusí znovu otevřít oči, víčka se jí zachvějí, ale zůstanou zavřená. Mysl je vzhůru, ale nemůže ovládat tělo – děsivý pocit. Jako být pohřbená zaživa, uvězněná ve vlastním těle.

To je normální. Všechno je naprosto v pořádku, uklidňuje se.

Ne že by jí byl proces probouzení neznámý, pacienti o něm mluvili pořád. Ale prožívat ho na vlastní kůži je něco úplně jiného. Sice to už jednou zažila, ale to byla ještě tak malá, že...

Zarazí proud myšlenek, aby ji nezanesl až příliš daleko. *Soustřed' se na přítomnost.*

Po další chvíli pravidelného dýchání se jí do těla začíná vracet cit, panika ustupuje a ona má prostor k přemýšlení. Když se pak znovu pokusí otevřít oči, víčka ji tentokrát poslechnou.

Senzory, trubičky a drátky – přinejmenším ty, které může vidět – jí byly systémem automaticky odstraněny v počátečních fázích jejího probouzení k vědomí. Podivný pocit tíhy v nohou je nejspíš důsledkem umělé gravitace. Po měsících strávených v horizontální poloze se komora přepnula z režimu hibernace a naklonila se do vertikální polohy určené pro fázi probouzení.

Ofélie se snaží trochu posunout, aby zmírnila bolest. Tlustá vrstva biogelu, jímž má potřenou kůži, kolem ní začvachtá, ale popruh přes ramena a hrudník je příliš těsný, než aby se mohla pohnout. Spodní popruh, který jí zajišťuje stehna, je o něco volnější a možná díky tomu má pocit, že se jí kolena tisknou k víku komory. V nohách jí mravenčí, jak se normalizuje krevní oběh.

Každou chvíli se tu někdo objeví, otevře víko, podá jí ručník a pomůže jí ven. Takový je postup. Jediný, kdo se probouzí sám, je velitel mise, nejzkušenější pasažér.

Nehýbá se a naslouchá, napíná uši, aby zaslechla i ten nejslabší zvuk hlasů nebo kroků. Slyší však pořád jen to kapání. Světlo ale i nadále proniká okýnkem dovnitř. Někde tedy je, ať už kdekoli. Musí zkrátka jen počkat, zůstat v klidu.

Myslí na něco jiného, Feli. Třeba na tým.

Průzkumný vesmírný tým číslo 356, jeden z nejlépe hodnocených týmů, přidělený na *Resilienci*, průzkumné plavidlo třídy Aeschylus s krátkou životností a kapacitou pro deset osob. Motory StarPlus jsou sice modifikované, ale ne na nejnovější verzi. Proto je zde doba hibernace delší. Zajišťuje ho systém Somnalia 7, instalovaný před dvěma lety.

Ethan Severin – velitel mise. Osmatřicetiletý, rozvedený, bezdětný. Vyrostl v chráněné ubytovně kolonie Lunar Valley.

Při kolapsu v šestasedmdesátém přišel o dva sourozence. Finančně podporuje matku a přeživší sestry, které nadále setrvávají v kolonii, ale nyní už ve svém vlastním domě pod kopulí. Za dvanáct let služby bez jediné nehody byl nominován na firemní ocenění za vynikající výsledky. Tenhle neposkvrněný služební rejstřík ovšem platil jen do jeho poslední mise.

Birch Osgoode – pilot. Osmadvacet, svobodný, bezdětný. Jedináček, vyrůstal na stanici Alterra. Tak nenápadný, že ho prakticky nevnímáte. Jeho složka obsahovala jen životopisné údaje a základní informace o jeho profesní dráze. Pravděpodobně ho přijali během jedné z vln vesmírné expanze, kdy nebyl čas ani zájem dělat kompletní prověrky.

Kate Wakefieldová, technička. Třicet dva let, partnerský vztah s Verou Wakefieldovou, dvě nevlastní děti. Dcera britských uprchlíků, kteří utekli před povodněmi, jež v třiaosmdesátém zaplavily většinu ostrova. Jedna menší roztržka v hospodě na její domovské stanici Brighton, která vyústila v zatčení za napadení, ale obvinění bylo staženo. Jinak má čistý trestní rejstřík. Pochází z dvojčat, její bratr Donovan Wakefield se v současnosti snaží prosadit jako farmář na jedné z trapistických základen.

Suresh Patel, skladový operátor. Dvacet sedm, svobodný, bezdětný. Vyrosl na Zemi, v New Yorku. Oddělení lidských zdrojů na něj z minulých let eviduje tři stížnosti od předchozích členů týmu za blíže nespecifikované „nevhodné chování“, což je vžitý firemní termín, který může znamenat cokoli od protivného smyslu pro humor až po sexuální obtěžování. Každopádně co nastoupil do týmu 356, nepřibýlo nic nového.

Liana Chongová, vědecká koordinátorka. Třiadvacet, svobodná, bezdětná. Dokončuje studium astrobotaniky. V týmu pracuje, aby si našetřila peníze na doktorandské studium.

A konečně Ava Olbermanová, správkyň systémů. Technicky vzato už není součástí týmu, ale její nepřítomnost se nad touto

misí vznáší natolik hmatatelně, jako by tu byla. Ava byla vdova, její manžel se jmenoval Deacon a na světě zanechala dospělou dceru Catrin.

Za ideálních okolností by se Ofélie nejprve s každým z nich setkala, aby se před odjezdem ze Země stihli vzájemně poznat, ale vzhledem k nečekanému konci jejich předchozí mise a náhlé změně jejího postavení to nebylo logisticky možné.

Dnes se s nimi tedy uvidí poprvé. Za předpokladu, že někdo přijde otevřít její komoru.

„Haló!“ zavolá a úlekem sebou trhne – zvuk jejího hlasu se odrazí od stěn komory, takže je dvakrát hlasitější, než čekala. „Je tu někdo?“

Možná jde o cílený žertík. Průzkumné týmy jsou pověstné tím, že šikanují nové členy. Bylo by ale zvláštní, kdyby se s tím obtěžovali i kvůli ní, která je tu přinejlepším jen jako dočasná posila. Tito lidé navíc dosud truchlí nad ztrátou jednoho ze svých členů, takže těžko budou mít náladu na nějaké vtípky.

Taky to samozřejmě může být signál: nechceme tě tu a tímhle ti to dáváme najevo. V takovém případě by se tu ale nejspíš někdo objevil, aby jí to řekl osobně.

Ofélie zadrží dech, aby lépe slyšela, ale neozývá se žádné tlumené chechtání ani zvuk kroků... jen ticho.

Jako zlověstný zvon se v ní ozve první hluboký záchvěv strachu. Že by to Nova podělala? Při hibernaci občas dochází k různým chybám a přehmatům – sice jen zřídka, ale přece.

Nebo teď možná leží v nějakém skladišti a čeká, než se strýc rozhodne, co s ní provede.

Při té představě znovu nastupuje předchozí panika s novou a větší silou. Ofélie sebou mlátí a napíná popruhy, které ji drží na místě. „Pusťte mě ven!“ křičí a nedbá na to, že se hlas odrazí od stěn. „Okamžitě mě pusťte!“ Na kůži jí vyrazí studený pot, který nemá nic společného s její tělesnou teplotou

ani s rozmrazovacím režimem komory. V rukách a nohách ji opět začíná mravenčit.

Co když se odsud nedostane? Za jak dlouho umře? Kdy pocítí nesnesitelnou žízeň, která jí bude svírat útroby. Nebo jí předtím dojde vzduch?

Dech se jí zkracuje, plíce má napjaté k prasknutí. Závratí se jí před očima dělají hvězdičky.

V okamžiku, kdy se jí v hlavě začínají rojit možné scénáře smrti, se konečně prosadí malá racionální část jejího mozku. Nouzové tlačítko! Je přece v každé hibernační komoře. Ray se o tom zmínil v rámci souhrnu základních informací tehdy ráno v Nově. Ofélie dokonce podepsala, že se seznámila se souborem dokumentů, které obsahovaly i postup, jak ovládat páku uvolňující víko, i popis místa, kde ji najde – a na této stránce byl zvláštní řádek, kde měla stvrdit, že všemu rozumí. (S jejím podpisem nemůže být Nova obviňována, pokud se v komoře udusí. Přesně tato myšlenka za tou procedurou stála, i když podaná mnohem stručněji.)

Ofélie se v těsném prostoru chvíli kroutí, až se jí konečně podaří zvednout pravou ruku od stehna. Musí to být někde tady, na spodní straně víka.

No tak. No tak!

Konečky prstů zašmátrá v prohlubni, nahmatá páku, ale při prvním pokusu o zatažení jí ruka sklouzne. Podruhé už se jí naštěstí povede šknout pákou směrem k sobě.

Efekt pocítí okamžitě. Popruhy kolem ramen a nohou se zasunou do bočních stěn tak rychle, že nebýt biogelu, zůstaly by jí na kůži třecí popáleniny, načež se na pravé straně prudce otevře víko a dovnitř vnikne příval vzduchu.

Nemá však ani vteřinu na to, aby pocítila radost z vítězství nebo jen obyčejnou úlevu – její stále ještě slabé tělo, nyní zbavené pout, se podvolí mnohem silnější gravitaci, nakloní se

dopředu a vyklouzne z nádrže. Dřív než se Ofélie stihne něčeho chytit, řítí se k zemi a s mokře znějícím plesknutím dopadne na hladkou podlahu.

Chvíli tam omámeně leží, tvář přitisknutou ke studenému povrchu pod sebou. Pak přiměje ochablé ruce ke spolupráci a podepře se, aby se rozhlédla.

Z jasně bílého světla automatických stropních lamp ji rozbolí oči. Na kovové lavici přišroubované k podlaze před ní leží hromádka ručníků s logem Novy zatavených do plastu. Za lavicí stojí řada deseti skříněk. Zdá se jí, že šest z nich je označeno nadepsanými štítky, které ale v danou chvíli nedokáže přečíst. Malý kruhový otvor na vzdálenější stěně, ne větší než její hlava, nabízí výhled do temného prostoru za ní.

Takže je přece jen na lodi. Na palubě *Resilience*. Tohle je hibernační místnost. Nachází se tedy přesně tam, kde by měla být.

Po krátké úlevě ji obratem zaplaví příval rozpaků, jako když se ve snu ocitnete u zkoušky (nebo první den v nové práci) úplně nazí a všichni na vás zírají.

Až na to, že tohle je skutečnost.

Za protestů svalů a kloubů se zvedne do sedu a instinktivně se obejmě rukama.

Na rozdíl od oné noční můry tu však není ani človíčka, který by byl svědkem jejího ponížení.

Po obou stranách skříněk jsou otevřené dveře vedoucí do jakési chodby.

Všude ticho, nikde ani hlásek či zvuk kroků, dokonce ani v chodbě ne.

Jediné, co slyší, je hluboké dunění motorů kdesi pod ní a tlumené hučení systému podpory života, jenž do místnosti vhání ohřátý a dýchatelný vzduch, který je cítit spáleným prachem, žhavým kovem a použitými jídelními tácky.

Kde jsou všichni?

Rozechvělá chladem sáhne po jednom ze zabalených ručníků, roztrhne plast a bílou, huňatou látku si ovine kolem těla. Nejde o kdovíjaký fyzický výkon, ale i z toho mála pohybu se námahou zadýchá.

S jednou rukou svírající ručník a druhou opřenou o lavi- ci se po několika neúspěšných pokusech dostane do vratkého stoje. Na odhalené kůži na zádech a pažích ji šimrá nepříjemný pocit – pocit, že ji někdo pozoruje.

Prudce se otočí, až málem ztratí rovnováhu.

A v tu chvíli to uvidí. Vlastně ne *to*, ale *je*.

Dvě komory stojící vedle té její, obě ve vertikální poloze určené k probouzení. Otevřené dveře má však jen ta její. Víka těch druhých jsou stále zajištěná.

Okamžitě se jí vrátí pocit, že něco nehraje, teď silnější než předtím, a zrychlené bušení srdce jí rozechvívá celé tělo jako slabé zemětřesení.

Neměla jsem být vzhůru jako první. Určitě ne.

Opatrně se šourá k oběma zbylým komorám. Hrůza v ní narůstá jako rozpínající se temný stín. Zpočátku nechápe, čeho se tak děsí – komory nevypadají poškozeně.

Pak jí to dojde: nesvítí. Všechny kontrolky a indikátory na předním ovládacím panelu – na tom, který monitoruje stav uživatele – jsou nefunkční. Vypnuté. Mrtvé.

Přistoupí blíž, aby nahlédla dovnitř kulatým okénkem ve víku nejbližší komory, a zatají se jí dech. Vnitřní osvětlení je také nefunkční, ale v místnosti je dost světla, aby zahlédla profil nosu, brady, vrchol ucha a kotlety oholené do ostré špičky.

Vevnitř někdo je.

„Ne, ne, ne!“ vydechne a instinktivně couvne. To přece nemůže být pravda!

Přinutí se znovu přistoupit blíž a zvedne se na špičky, aby nahlédla do druhé komory. I tahle je uvnitř temná a její obyvatel

je odvrácený od okýnka jako spáč, který se snaží vyhnout ran-
nímu světlu. Nebo jako někdo, komu selhal systém probouzení
a zkroutil se v záchvatu smrtelných křečí.

Kolem jemné linie ucha se vine lesklý černý cop. Podle fotek
posádky, které si Ofélie prohlížela před odletem, by mohlo jít
o Lianu Chongovou.

Ofélie od ní poodstoupí a pevněji sevře ručníc. Systém
Somnalia 7 funguje na základě měřítka životaschopnosti, což
znamená, že budí posádku v předem nastaveném pořadí s vý-
jimkou situací, kdy... nastanou problémy. V takovém případě
upřednostní ty, kteří mají větší šanci na přežití.

Pokud byla z prvních tří komor funkční jen jedna – ta její –,
znamená to, že další pravděpodobně taky zhasly. Stejně jako
jejich obyvatelé. Systém se ani neobtěžoval je probudit.

Mise skončila dřív, než vůbec začala, a co hůř – je docela
možné, že zůstala na celé lodi sama.

Prázdnota vesmíru tam venku, viditelná malým okénkem
na druhé straně místnosti, jako by na ni tlačila ve snaze rozdrtit
plavidlo a s ním i ji.

Ztracená. Sama. Na palubě lodě, kterou neumí řídit ani
ovládat.

Pocítí ostré bodnutí paniky, jako kdyby jí nůž rozřezával
plíce. Vrhne se k jedné ze stojících komor a třesoucíma se ruka-
ma šmátrá po ovládacím panelu. Pro případ výpadku napájení
je k dispozici možnost restartu. Systémem nádrže projde šok,
který slouží k oživení komory i člověka v ní.

Kéž by si jen vzpomněla, jak se to dělá! Hlavou jí víří změt'
úzkosti a hrůzy, myšlenky mizí dřív, než stihne některou z nich
zachytit.

Pak její pohled spočine na malé nálepce nad ovládacím
panelem. Trojice očíslovaných kroků, vyvedených červeným
a nesnesitelně drobným písmem, se stejně mikroskopickou

grafikou ovládacího panelu. Tučný nadpis na nálepce hlásá:
SEKVENCE NOUZOVÉHO RESTARTU.

„Prosím, prosím, prosím!“ horečně zašeptá, a když si ruč-
níkem vytře z očí zbytky biogelu, konečně vidí písmena ostře.

**Provádějte pouze v případě selhání systému. Při nevhodném
použití funkce restartování může dojít k úmrtí.**

**(Společnosti Nova - hibernační systémy a Podrata, výrobce
systému Somnalia 7, nezodpovídají za škody způsobené
nesprávným používáním.)**

Ujistěte se, že je komora zajištěná.

Zadejte následující sekvenci:

Grafika ovládacího panelu obsahuje řadu matoucích číslo-
vaných šipek označujících, která tlačítka a dotykové plošky je
třeba použít v jakém pořadí.

Ofélie opatrně postupuje podle nákresu a mačká tlačítka
v určeném pořadí. Při posledním stisknutí zadrží dech a zrakem
i sluchem se snaží zachytit jakýkoli náznak toho, že se mecha-
nismus spouští.

Ovládací panel však zůstává tmavý a neozývá se ani sebe-
menší zvuk vypovídající o jakékoli aktivitě. Žádný náhlý elek-
trický impulz, jako když se srdce samo znovu rozbíhá.

Že by to popletla?

Vytūkala to moc pomalu?

Zhluboka se nadechne a zkusí to znovu, tentokrát co možná
nejrychlejším tempem, avšak zároveň dává pozor, aby neudělala
chybu.

Pořád nic.

Udeří dlaní do víka komory, avšak docílí tím jen toho, že
ji rozbolí ruka.

„Krucinál!“

Možná jde o vadnou komoru, řekne si a přejde k té vedlejší, ale její naděje mizí kamsi do neznáma jako hmota nasávaná černou dírou.

Nevyhnutelně. Rychle. Zběsile.

Na druhé komoře zadá restartovací sekvenci jednou a pak i podruhé se stejným výsledkem jako u té první.

Adrenalin, který ji doposud držel na nohou, prudce klesá, kolena se jí podlomí a ona opět padne na podlahu.

„Do prdele. Do prdele!“ Krev jí hučí v uších a přehlušuje všechno kromě jejího vlastního panického dechu. Co teď? Funguje vůbec tahle loď bez živého, dýchajícího pilota, který by zadával souřadnice?

Náhle ucítí rychlý závan větru, načež ji pod kluzkými pažemi popadnou nějaké cizí ruce a zvednou ji do stoje.

Hrdlo se jí sevře němým výkřikem – nemůže křičet nahlas, nikdy v podobné chvíli nedokáže vykřiknout – a snaží se vykrotit. Zavravorá a kolenem zavadí o lavici, ale nakonec se přece jen otočí tváří k útočníkovi.

Hledí na ni muž v oranžovo-šedé kombinéze člena průzkumného týmu. Tmavé vlasy má rozčuchané a příliš dlouhé, na koncích zvlněné, neoholená tvář je porostlá hustým strništěm. Přesto ho podle obrázku ve složce poznává.

Velitel mise. Ethan Severin.

Nevěřicně potřese hlavou. Tohle nedává žádný smysl.

„Co se tady děje?“ dožaduje se Ethan vysvětlení. „Jste zraněná?“

„Já...“ Kývne bradou k temným komorám. „Jsou mrtví,“ zachraptí, když se za pomoci lavice vratce napřímí. Jak to, že o tom velitel neví? „Něco... někdo... ty komory...“

Severin se podívá na komory a jeho výraz se okamžitě změní. Není v něm zármutek, obavy ani zmatek. Tváří se prostě jen našťavaně. Rty má sevřené do tenké vodorovné čárky lemované

dvěma dolíčky – napodobenina toho, jak by vypadal, kdyby se usmíval.

Ofélie vůbec netuší, co od něj v tuhle chvíli může čekat. Rozhodně ne to, že vykročí kupředu, projde kolem ní a otevře dveře první komory.

„Počkejte!“ křikne na něj. Ta těla dosud odolávají rozkladu jen díky tomu, že víko pevně drží, a v okamžiku, kdy povolí...

Severin sáhne dovnitř a vytáhne odtamtud ruku, po níž následuje celé tělo v oranžovo-šedé kombinéze. Suresh Patel...

... který se okamžitě zlomí v pase smíchy. Není mrtvý ani v nejmenším.

Ofélie udiveně couvne. Byli tam *živí*?

„Ty vole, mělaš vidět ten svůj ksicht!“ řehťá se Suresh, až se mu tváře pod vysokými lícními kostmi červenají. Prostřední část vlasů má odbarvenou na sněhově bílou, takže připomínají ojíňenou trávu – nebo jednu z těch paruk se třpytivým pudrem. Nejnovější vlasová móda.

Severin do něj strčí, až Suresh s hlasitým zaduněním narazí do rámu komory. „Co tě to sakra napadlo?“

Suresh vzdorovitě trhne bradou. „Jen takovej vtípek.“

„Ale ty kontrolky... tvoje životní funkce...“ vykoktá Ofélie. Pořád ještě se snaží pochopit, co se děje.

Vtom se otevře vedlejší komora a Liana – Ofélie tipovala správně – s rozpačitým výrazem vystoupí ven. Lehce zamává na pozdrav. „To je takovej trik: strčíš kousek papíru mezi dveře a komora se nedovře. Hloupej kanadskej žertík.“ Ušklíbne se.

Ofélie si uvědomí, že Liana má pravdu – ani z jedné z těch komor se při otevření neozval sykot uvolňujícího se tlaku jako v případě té její.

Kousek papíru? Nic víc? Ofélii přepadne závrať a zapotácí se zpátky k lavici. Ztěžka dosedne a zaplaví ji horko z dalšího

náporu paniky, kterou však vzápětí vystřídá vztek. Mohla je tím restartem zabít! Varování je přímo na víku komory!

V ručníku sevře pěsti, svaly má napjaté, připravená se na někoho – na kohokoli – vrhnout.

„Tohle není jako vylít jí biogel na lehátko nebo hodit pavouka do kombinézy!“ vyštěkne Severin Sureshovi do tváře. „Mohli jste zkratovat celý systém, zabít sebe nebo ji! Napadlo tě vůbec, jak by to vypadalo, kdybychom se museli vracet domů bez hibernace?“

Všichni by přežít nemohli. Na lodi není dostatek nouzových přídělů, aby tým vydržel celou cestu bez hibernačního spánku. Motor by navíc byl po celou dobu zatížený udržováním systému podpory života v chodu, což by...

Suresh se odstrčí od rámu komory a přikročí až příliš blízko k Severinovi, i když mu to trochu komplikuje fakt, že musí zaklonit hlavu, aby mu mohl pohlédnout do očí.

„Byl to tvůj nápad,“ prohlásí Suresh a mávne rukou k Ofélii. „To tys chtěl, aby s náma letěla. Řekls, ať si na nic nehrajem a chováme se k ní jako k řadovému členovi týmu. A přesně to jsem udělal!“

Vypadá to, že každou chvíli propukne rvačka, což je přesně důvod, kvůli kterému je Ofélie tady – aby k podobným věcem nedocházelo.

Potlačí v sobě vztek, silou vůle se vzchopí, zhluboka se nadechne a promění se v profesionálku, kterou musí být. „No tak fajn, nic mi není,“ řekne a vstane z lavičky. „Všichni jsou v pohodě, takže klid. Není důvod se –“

„Vraťte se oba zpátky ke své práci,“ řekne Severin, aniž by se na ni podíval. „Hned!“

„Ano, pane.“ Liana, studem celá rudá, sklopí zrak, sestoupí z podstavce komory, spěšným krokem projde kolem Ofélie a zmizí v chodbě.

Suresh ještě chvíli stojí na místě s nosem nahoru, jako by velitele vyzýval, jen ať ho klidně zkusí udeřit. Pak ustoupí a protočí panenky. „Byl to jen vtip,“ zopakuje, i když nijak zvlášť omluvně, a s rukama v kapsách vykročí k chodbě.

„Máš rájony. Celej týden!“ rozhodne Severin.

Suresh se otočí a šokovaně otevře ústa. „To nemyslíš vážně!“

Ofélie odporem stáhne tvář. Balíčky s lidskými výkaly, které se ze záchodů vyhazují do zásobníku mimo obytnou část lodě, jsou teoreticky utěsněné, ale ne vždy tak nepropustné, jak by člověk doufal. A ty první, které se naplní poté, co tým poprvé po několika měsících sní pevnou stravu, nebudou nic příjemného. Obvykle se služba střídala po dnech, takže nikdo netrpěl příliš dlouho – nebo všichni trpěli stejně, podle toho, jak se na to člověk díval.

„To není třeba,“ řekne honem Ofélie Severinovi. Pořád ještě trochu chrapl, jak dlouho nepoužívala hlasivky. Severinův trest by jen zhoršil její šanci získat si důvěru týmu. „Nakonec se nic nestalo.“ Až na to, že má sto chutí nakopat Sureshe Patela do zadku, že si týden nesedne.

Severin se otočí a zabodne do ní upřený pohled svých tmavých očí. Jestli tohle není zastrašování, pak už nic. Naštěstí má s kamennými pohledy a nepřátelským mlčením tolik zkušeností, že ji to sotva může rozhodit.

Mlčky mu pohled oplácí.

„Můj tým, moje rozhodnutí,“ odříkává s důrazem každou slabiku, načež se otočí k Sureshovi a neúprosně dodá: „Celej týden!“

Suresh opovržlivě zkřiví ústa a přimhouří oči. Ofélie na něm vidí, jak se mu v hlavě rodí námitka. Pak ji ale přistihne, že ho sleduje, a s vynuceným úsměvem pokrčí rameny. „Jak je líbo.“ S předstíranou nenuceností se schválně pomalými kroky odšourá na chodbu, ramena má však stažená napětím.

„Oblečte se, doktorko Brayová,“ řekne Severin, když jsou v místnosti sami, „a pak za mnou přijďte na můstek.“

A odejde.

3

To nebyl zrovna povzbudivý začátek, doktorko Brayová.

„Sakra!“ utrousí Ofélie, a zatímco se před svou otevřenou skříňkou utírá ručníkem, pohled jí padne na rozmazaný obdélník nerozbitného zrcadla na vnitřní straně dvířek. Její tmavě zrzavé vlasy se zdají být o to tmavší a spleené biogelem jí visí v těžkých pramenech kolem obličeje. Ostré světlo nad hlavou jí zbarvuje pleť do ještě bledšího odstínu bílé, jako by všechna její krev dosud nebyla rozmrazená a v oběhu.

Pacienti v ordinaci neustále pokoušejí její trpělivost. Někdy proto, že bolest, kterou sami cítí, chtějí způsobit někomu jinému. Někdy jsou zkrátka jen našťvaní, že je k ní někdo poslal.

Předstírat smrt je ale už trochu za hranou.

Odhodí ručník do koše na tříděný odpad zabudovaného ve stěně skříňky.

A Severin? *Můj tým, moje rozhodnutí.*

Ofélie při té vzpomínce zatne zuby. Samozřejmě v tom má velitel pravdu. Ale k čemu chtěl v týmu psycholožku, když nebude alespoň předstírat, že jí naslouchá?

Sáhne do skříňky, kde na ni čeká několik zapečetěných balíčků. Poté, co si na vlhkou kůži s námahou navleče tričko a kompresní šortky, rozepne a protřepe oranžovo-šedou kombinézu, která má na rukávech a nohavicích dokonalé puky, jak byla profesionálně poskládaná.

Technicky vzato není Severin její šéf, takže jí nemá co rozkazovat, stejně jako ona jemu. Ofélie má však pravomoc odvolat ze služby kohokoli z týmu, včetně něj. On je na druhou stranu zodpovědný za úspěch mise a bezpečnost všech na palubě. Může jí ztěžovat práci jednoduše tím, že nebude podporovat její autoritu.

Nebo i tím, že ji bude podporovat až příliš, záleží na tom, jak se na to díváte.

Každopádně potrestání Sureshe, ačkoli je jistě v Severinově kompetenci a za tento kousek je zcela na místě, jí celou situaci jen komplikuje. V důsledku toho Ofélie působí jako slaboch, který nemá vliv. Ještě horší je, že ji to staví do role outsidersa, záporáka, do role, v níž ji členové týmu mají chuť vidět i bez pomoci svého nadřízeného.

Julius měl pravdu, ozve se tichý hlásek hluboko v její mysli, který dokonale vystihne její pochybnosti a obavy.

Ne.

Vstoupí nohama do kombinézy a důrazně zavrtí hlavou. Julius má možná pravdu, že ji tady nikdo nechce. To je celkem přirozená reakce i na Zemi. Terapeut přidělený zaměstnavatelem je málokdy vítaný s otevřenou náručí.

Ale i tak to pro ni byla nejlepší volba. A teď je tady – to je hlavní. Musí se soustředit na to, aby jim byla přínosem, aby dokázala, že to zvládne.

Což se jí může podařit, jen pokud jí budou věřit.

Zip kombinézy se v polovině délky zasekne a ona s ním rozčileně zalomcuje.

Ofélie, dýchej! proletí jí hlavou. Přesně tohle by jí teď Julius řekl, kdyby tu byl. Kdyby spolu ještě mluvili... Rychle tu představu zaplaší.

Na chvíli se zastaví, zavře oči a soustředí se na přítomný okamžik. Sleduje rytmus dechu, který se pomalu zklidňuje,

a napětí v ramenou zvolna mizí. *To zvládnou. Potřebují mě tady, i když si to nechťejí připustit. Zatím.*

Když už nic jiného, tak celá ta věc s hibernačními komorami představuje jasné volání o pomoc. Nemůže být jen náhoda, že by Suresh s Lianou na své první misi krátce poté, co zemřela členka jejich týmu, předstírali, že jsou mrtví.

Je přesvědčená, že by jakoukoli souvislost mezi oběma událostmi popřeli, ale to neznamená, že ta spojitost neexistuje, být jen na podvědomé úrovni. Avina smrt je jistě tíží. Což bude zvyšovat jejich stres, ať už při plnění této konkrétní mise, nebo i při každé další, pokud se jim nedostane pomoci, kterou potřebují.

Prudký nárůst depresí, úzkostí, poruch spánku, násilí na pracovišti, domácího násilí a zneužívání omamných látek byl mezi pracovníky ve vesmíru zaznamenán již několik desetiletí před Eckhart-Reiserovým syndromem a jejich strmý vzestup přiměl širší lékařskou komunitu uznat, že se nejedná o jednorázové případy, ale o větší problém.

Lidé zkrátka nejsou na život a práci ve vesmíru stavění. Delší pobyt v nepřirozeném prostředí jim rozhodí cirkadiánní rytmy. Ještě horší je to pro průzkumné týmy, které často trčí na planetách s denním a nočním cyklem, jenž se neshoduje s pozemským. Když se k tomu přidá izolace, stres – a v tomto případě i smutek ze ztráty kolegyně –, spolu s běžnými věcmi, jako je špatná strava a nedostatek soukromí, vznikne pěkně hustý guláš faktorů přispívajících k rozvoji psychických poruch.

Mezi standardní léčebné postupy patří psychoterapie, medikace a pravidelné fyzické cvičení. Obrovský význam však může mít i zlepšení kvality spánku definované svatou trojicí atributů: dlouhý, hluboký a nerušený.

Fyziologický stres, který vzniká při pobytu ve vesmíru, pomohou částečně snížit nové iVR členky, jejichž testováním

je Ofélie na této misi pověřena – jde o přenosnou verzi stejné technologie imerzivní virtuální reality, jaká se používá na Zemi. Tedy snad. Metoda pokusu a omylu je zvlášť v počátcích zkrátka nevyhnutelná.

Nejlepší bude začít s tím hned.

Když otevře oči, cítí se podstatně klidnější, pevněji nohama na zemi. Ví, co je jejím cílem, a uvědomuje si, že má dostatek zkušeností i schopností. Změní to tady k lepšímu. Není přece žádný brídil.

Přitáhne si objemnou kombinézu těsněji k tělu a vrátí se k zipu, který tentokrát hladce vyjede nahoru. *No vida, všechno jde, když se chce.*

Odstoupí od skříňky, a jak zavírá dvířka, s dlaní položenou na chladném kovu se najednou zarazí. Na polici nad její hlavou leží standardní náramkový komunikátor, robustní displej na tlustém černém pásku. Je to chabá náhražka jejího implantátu QuickQ, umožňující pouze omezené hlasové a textové přenosy. Komunikační technologie v terénu je však vždy o několik set generací pozadu. Zde se – stejně jako všichni ostatní členové posádky – bude muset spoléhat na loď, která přijímá vysílání z domova a následně ho předává těmhle zastaralým krámům.

Monitor toho jejího září žlutě, což značí nepřečtené zprávy.

Nejspíš jí píše strýc. Možná Julius, pokud se vzpamatoval a došlo mu, jak to podělal. Měla by mu odpustit. Sama ví nejlíp, jak „přesvědčivá“ dokáže její rodina být – jako nůž na krku osoby, kterou máte nejraději. Kromě toho nehrozí, že by mu ještě někdy věřila, takže není důvod chovat zášť.

S povzdechem sáhne na polici, navleče si náramkový komunikátor na ruku a utáhne tlustý pásek kolem zápěstí. Prochází upozornění na displeji a maže tři zprávy od strýce, z nichž většina přišla bezprostředně poté, co vypnula QuickQ. Z jedné zprávy z neznámého čísla se vyklube zmatený soukromý lékař,

který se na ni snaží odkázat bývalého zaměstnance Montrose a tak nějak nepochopil význam její mise.

Ofélie přepośle zprávu své zástupkyni Emery a klikne na další.

Známé číslo: Dulcie, její mladší sestra. Hlasová zpráva je stručná: „Uf. Všechno v pohodě. Snad.“ Chvilí je ticho, pak si povzdechne. „Chybíš mi.“ A záznam skončí.

Ofélii zaštíplou v očích slzy. Dulcie je nejen její nejoblíbenější osobou v rodině, ale možná i na světě. Tuhle misi vzala kvůli ní stejně jako kvůli sobě. Všechna ta negativní publicita týkající se starší sestry nemůže být pro sedmnáctiletou holku snadná.

Odkašle si a rychle zamrká, aby zahнала slzy. Pak zprávu uloží a přejde k té následující. Je to další neznámé číslo bez přepisu textu.

Nejspíš zase ten doktůrek, co nechápe situaci.

Z mikroreproduktoru se ozve plechový hlas. „Dobrý den, tady Jacinda Carruthersová z kanálu Říkat pravdu. Moc ráda bych si s vámi o něčem popovídala.“

Ofélii se rozbuší srdce. Jacinda ji ještě nikdy nekontaktovala přímo. Oféliino číslo není žádným tajemstvím – v její profesi ani být nemůže –, ale novináři se jí většinou vyhýbají, zejména díky zástupu firemních právníků, kteří se ohánějí ochranou soukromí.

Co se stalo? Nebo spíš – co mohla Jacinda zjistit, že kvůli tomu riskuje problémy se zákonem?

„Každopádně nejspíš volám pozdě,“ pokračuje Jacinda, „nebo mám naopak půldruhého roku čas.“ Sebekriticky se zasměje takovým tím ne úplně přirozeným smíchem, jímž lidé obvykle vysílají signál „Co se dá dělat, jsem taky jenom člověk“ s cílem vzbudit v druhých důvěru. Ofélie používá něco podobného.

„Kdybyste se mi chtěla ozvat, tady je moje vizitka.“ Na displeji se objeví kontaktní údaje. Následuje chvíle váhání, po níž Jacinda dodá: „Tak snad brzy na slyšenou.“

Ofélie automaticky zvedne prst, aby zprávu smazala, ale něco jí v tom na poslední chvíli zabrání. Je lépe vědět, co vám hrozí, než se k tomu obracet zády. Touto zásadou se řídí po většinu svého života a zatím se jí to vyplácí.

Naštěstí je teď od oné hrozby několik milionů kilometrů daleko, takže to nemusí řešit hned.

Zatímco stále ještě přemýšlí o vzkazu, který jí zanechala Jacinda, ozve se další zpráva. Tentokrát jde o známé číslo. Není to však Julius.

„Ofélie? Tady máma.“ Její tichý, slabý hlas zní na tu dálku ještě slaběji. Nebo se to Ofélii jen zdá.

Prostě to zavři a smaž. Nic dobrého z toho nečíš, to přece víš. Jenže přestat toužit po rodičovském přijetí je těžké, skoro nemožné. V mozku je tahle potřeba zakořeněná od nejútlejšího věku.

„Mám o tebe starost,“ řekne matka. V pozadí se ozývá cinkot sklenic a kdosi se příliš hlasitě chechtá. Je na nějakém večírku, nejspíš dobročinném, a teď jí určitě volá na podnět svého bratra, Oféliina strýce. Samozřejmě pozdě.

„Vím, proč máš pocit, že to musíš udělat,“ pokračuje. „A... mrzí mě to.“ Ofélie protočí panenky. Matku pořád něco mrzí, nebo to aspoň tvrdí, ale její slova nikdy nevedou k nějakému činu. „Ale je to až moc nebezpečné.“ Mírnou lítost v jejím hlase vystřídá strohý a důrazný tón – opožděně nastupující snaha uplatnit autoritu. „Těhle planetě se vyhni!“

Ofélie si povzdechne a čeká na varování před Jacindou, slova o tom, že je třeba chránit rodinu a že se má vrátit domů do Connecticutu. Matčina ústa vyslovující slova jejího strýce – vyšší úroveň loutkového divadla.

„Vím, že je to už dávno, co se ti stala... ta nešťastná věc,“ začne matka a Ofélie prudce otevře oči. „Ale uvědom si, že prostředím vesmírné lodě v tobě může vyvolat –“

Panebože! S hořícími tvářemi udeří do komunikátoru, aby záznam rychle přerušila, a odolá nutkání rozhlédnout se, jestli to náhodou někdo neslyšel. To snad není možné! Musejí být vážně zoufalí, když na ni vyrukují s tímhle.

Nevěřicně zakroucí hlavou a přibouchne dvířka skříňky. Pocit zadostiučinění podbarvuje staré známé zklamání. Zase jednou měla pravdu.

Můstek najde podle značek, a to doslova. Na šedých kovových stěnách jsou na zakřivených sloupcích nalepené červené směrové šipky s nápisy MŮSTEK v angličtině, mandarínštině, ruštině a japonštině.

Červený text na bílém pozadí ladí s logem Montrose, které visí všude, kam se člověk podívá. Teoreticky jde o symbol hory v popředí s růží – velký trojúhelník rámuje menší obrácený trojúhelník, z jehož spodního vrcholu klesá přerušovaná čára představující stonek.

Kdykoli se však Ofélie na logo podívá, vidí jen malý trojúhelník, který čurá na ten větší. Asi je dobře, že se Rorschachův test už nepovažuje za užitečný psychodiagnostický nástroj.

Jak se blíží k můstku, hukot motorů postupně slábne. Odkudsi z dálky k ní ve vlnách doléhá šum hlasů. Nervozita ji nutí zrychlit chůzi, ale snaží se kráčet rozvážně a klidně. Rozhodně nemíní spěchat jen proto, že si ji Severin předvolal.

Chodba končí vchodem na velitelský můstek, který tvoří poměrně malá místnost. Mezi nástěnnými panely s obrazovkami a dotykovými displeji stojí čtyři polstrovaná otočná křesla – tři z nich jsou momentálně obsazená. Na prahu ji ovane o něco teplejší vzduch, ohřátý běžícími přístroji. Na obrazovkách blikají